

Anadolu'nun Kültür Muhafızları

Pergamos'un Altın Pelerini

Bergama Antik Kenti

GENÇ HAYAT

Pergamon

Sümeýra, Yiđit, Alper, Ruhi ve Fatmazel en son girdikleri sınavı da başarıyla geçmiş, **KÜLTÜR MUHAFAZISI** olmaya hak kazanmışlardı. Bilinmeyen bir yerde 15 günlük kamp sürecini de geçirince hep birlikte evlerine döndüler.

Kültür muhafızı sertifikasını alan çocuklar, ilk çalışma toplantısını Sümeýraların bulunduğu evin altındaki gizli atölyede yapacaklardı.

Buranın kültür muhafızlarının üssü olduğunu Leyla Hanım ve Murat Bey de dâhil olmak üzere kamptaki birkaç subay, profesör ve çocuklar dışında hiç kimse bilmiyordu.

O gün profesör, kızı, damadı ve Sümeýra ile birlikte bahçede oturuyordu.

Leyla Hanım babasına bakarak;

“Ben hâlâ bu çocukların işinden bir şey anlamıyorum. Onlar kampa gidip geldiler. Şimdi de çocukların ebeveynleri olarak biz kampa gidip geleceğiz. Kültür Bakanlığında çocuklar mı yoksa biz mi çalışacağız?” diye sordu.

Profesör gözlüklerinin camlarını silerek;

“Sümeyra ve dört arkadaşı binlerce çocuk arasından seçildi. Onlar çok özel çocuk ve şu an devletin gözetimi ve güvencesi altındalar. Durum böyle olunca da onlara gösterilen özenin ailelerine de gösterilmesi gerekiyor. O nedenle devletimiz size Antalya’da beş yıldızlı bir otelde tatil seçeneği sundu. Hem tatil yapacak hem de diğer çocukların aileleri ile tanışacaksınız.” diye cevap verdi. Murat Bey memnundu.

“Ne zamandır böyle bir tatili hayal ediyordum. Bu çok iyi oldu.” diye **SÖZE GİRDİ.**

Ancak Leyla Hanım sonuçta bir anneydi. Kızının her şeyi hakkında bilgi sahibi olmak istiyordu. Endişesi **KOLAY KOLAY** giderilecek gibi değildi. Daha önce sehpanın altına koyduğu gazeteyi çıkardı ve babasına gösterdi.

“Sümeýra dâhil diđer dört çocuđun binlerce çocuk arasından seçildiđini söyledin. Peki bu gazeteye ne diyorsunuz?” diye sordu. Gazetede aynen şöyle yazıyordu:

“Kültür Bakanlığı binlerce çocuk arasından 5 çocuğun Bakanlıkta kültür muhafızı olarak istihdam edildiğini açıkladı.”

Gazetede o beş çocuğun fotoğraflarının altına isimleri de yazılmıştı. Ancak ne Sümeýra ne de onun kampta tanıştığı dört çocuk, gazetede ki kişilerin arasında yer almıyordu. Yani gazete sınavı başka çocukların kazandığını iddia ediyordu. Profesör önce gazeteye sonra da kızı Leyla Hanım'a baktı. “Öyle olması gerekiyordu!” diye cevap verdi.

Leyla Hanım, “Neden öyle olması gerekiyordu?” diye sordu bu sefer.

“Çünkü Sümeýra ve diğer dört arkadaşı **gizli bir görev** için seçildiler. Ayrıntılar size ve diğer dört çocuğun ailesine tatile gittiğiniz yerde tüm ayrıntılarıyla anlatılacak.” diye cevap verdi.

LEYLA HANIM BİR SÜRE DÜŞÜNDÜ. Zaten uzun süredir bazı şeylerin kendisine söyle-

nilmediğinin farkındaydı. Antalya'ya gittiklerinde öğreneceğini duyduğu için rahatladı. Aslında annelerin telaşı hiçbir zaman bitmiyordu. Her anne gibi Leyla Hanım da kızının rahat etmesi için her detayı düşünür, ona kolaylık sağlayan önerileri sıralardı.

“Sümoş, biz gittiğimizde Fatmazel sizinle aynı odada kalır. **Diğer üç arkadaşınız için de yandaki odada yatacak yer hazırladım.** Karnınız acıktığında mutfağa girip yemek yapmakla uğraşmayın. Dışarıdan sipariş verin.” dedikten sonra ekledi.

“Dedenin ilaçlarını sakın unutma. Her sabah kahvaltısını yaptıktan sonra iki ilacından da birer tane ver. Deden pek umursamaz, sen dikkat et.”

Sümeyra, “Sümoş yerine Sümeyra dersin dikkat ederim.” diye cevap verdi.

* * *

Alper, bir oyun CD'sini sınıf arkadaşına vermek için evden çıkmıştı. Arkadaşı ikisinin de bildiği bir kafede onu bekleyecekti. Kafeterya Alper'in evine pek de uzak sayılmazdı.

CD'yi bel çantasına koyarak yola çıktı.

Evden ana caddeye bin adım, yani beş yüz metre, ana caddeden kafeteryaya da bin beş yüz otuz iki adım, yani yedi yüz altmış altı metre ...

Alper'de böyle bir takıntı vardı. Yürürken, gezerken ya da oyun oynarken çevreyi gözlemler, neyin nerede olduğunu, nereye ne kadar uzaklıkta olduğunu hesaplar her şeyden önemlisi bunları hafızasında tutmayı başarırdı.

Evinin bulunduğu sokaktan caddeye dört buçuk dakikada geldi. Sokağın cadde ile buluştuğu yerin tam karşısında bir kreş vardı. Yaya geçidini geçerek kreşe yaklaştığında her zaman olduğu gibi bahçede oynayan çocukların **CIVIL CIVIL** sesleri kulaklarına kadar geldi.

Kreşin bahçe duvarları yüksek olduğu için içerideki çocukları göremiyordu. Ama onların sesi Alper'in yüzünde tatlı bir tebessüm oluşturdu. **Dudaklarının kıvrımı kocaman gözlüklerinin altında kadar geldi.**

Kreşten kafeteryaya doğru başı yukarıda bir biçimde yürümeye başladı. Yüzünde Anadolu'nun kültür muhafızı olmanın gururunu taşıyordu.

Kolay değildi tabii. Yüzlerce kişinin arasından ilk beşe girmiş ve zorlu sınavları atlatmıştı. Bu gururu kafeteryada onu bekleyen arkadaşlarıyla da paylaşmak istiyordu **fakat bu yasaktı.**

Onun görevi tıpkı Sümeyra, Yiğit, Ruhi ve Fatmazel'in olduğu gibi bir meslek sırrıydı. Annesi ve babası onun kültür muhafızı olduğunu biliyordu ama bildikleri sadece bu kadardı.

Kreşten kafeteryaya gelişi altı buçuk dakika sürdü. Pelin ile Selim onu görünce oturdukları yerden ayağa kalkarak el salladılar.

Alper onları çok daha uzaktan fark etmişti. Arkadaşları kafenin dışındaki masalardan birinde oturuyorlardı fakat onlarla ilgilenmedi. Sağa sola bakarak gördüğü her şeyi beynine not ettikten sonra arkadaşlarının oturduğu masaya yaklaştı. Gözü hâlâ caddenin diğer tarafında olduğu hâlde;

“Pelin, sen bu tarafa oturur musun?” diye sordu.

Pelin önce **tereddütte kaldı**. Henüz bir selam bile vermemişti. Kardeşi Selim’e baktıktan sonra oturduğu yerden kalkarak masanın diğer tarafına geçti. Pelin’in güneş gözlüğü Alper’in dikkatini çekmişti. Gözlüğün camı karşıdan bakınca bir ayna gibi gördüğü yeri yansıtıyordu.

Alper de oturduktan sonra:

“Özür dilerim. Dikkatimi çeken bir şey oldu da! Buradan daha rahat görebilirim. Bu arada gözlüğün de harika ve sana çok yakışmış.” dedi.

Pelin tebessüm etti.

“Teşekkür ederim. Oyun CD’sini de getirdin mi?” diye sordu.

Alper bel çantasından CD’yi çıkartıp Pelin’e uzattı.

“Şifresini üzerine yazdım. Bilgisayara yüklerken şifre soracaktır.” dedi.

Selim, oyundan çok Alper’in kültür muhafızı olmak için girdiği sınavla ilgileniyordu. Gazetede habere göre kazanan öğrenciler arasında

Alper'in adını görememişti ve buna sevinmiş gibi de bir hâli vardı.

“Ne oldu o iş, kazandın mı?” diye sordu.

Alper ileride bir yere bakıyordu. Bir anne bebek arabasını kaldırımında elektrik direğine yaslamış, yanındaki büfeden alışveriş yapıyordu. Gözü oradaydı ama Selim'in sorusuna yanıt verdi.

HANGİ İŞ? diye sordu.

Selim;

“Hani Kültür Bakanlığındaki sınava katılmıştın ya! Onu soruyorum.” dedi.

Alper o anda Pelin'e baktı. Sonra da yerinden bir ok gibi fırlayarak yolun kenarındaki masanın üzerinden kaldırıma fırladı. Yine aynı hızla elektrik direğinin yanındaki bebek arabasından annesine doğru uzanan çocuğu kucaklayarak kendini yere attı.

Ardından **BÜYÜK BİR GÜRÜLTÜ** duyuldu. Freni boşalan bir kamyon yukarıdan aşağıya gelerek direğe hızla vurdu.

- PERGAMOS'UN ALTIN PELERİNİ -

Bir anda herkes ayağa fırladı. Pelin ile Selim de oturdukları yerden fırlayarak direğe çarpan kamyonla baktılar. Bebek arabası kamyonla direk arasında tamamen ezilmişti.

Büfede alışveriş yapan anne bebeğinin arabasını o hâlde görünce feryat etmeye başladı. Ortalık bir anda ana baba gününe dönmüştü. İnsanlar bu korkunç kazanın sonucunu görmek için toplanmışlar; bir ezilen bebek arabasına bir de yerde kucağında çocuk ile yatan Alper'e bakıyorlardı.

Alper'in kucağındaki çocuk;

“Anne!” diye bağırınca ezilmiş bebek arabasına bakan anne başını o yana çevirdi. Alper'in kucağındaki çocuğu **SAPASAĞLAM** görünce koşarak yanına gelip çocuğu kucağına alıp öpmeye başladı.

Olayı izleyenler Alper'i göstererek;

“Şu gözlüklü çocuk olmasaydı bebek çoktan ölmüştü!” dediler.

Pelin ile Selim de olayı izleyenler arasındaydı.
Âdeta donmuş bir hâlde olanları izliyorlardı.

Anne bebeğinden sonra Alper’e de sarıldı.

“Evladım sen olmasaydın bebeğim çoktan ezilmiş olacaktı. Kimsin sen? Seni buraya Allah mı gönderdi?” diyerek ona da sarılıp ağlamaya başladı.

Etraf iyice kalabalıklaşmıştı. Herkes Alper’e bakıyordu. Alper ise bir yolunu bulup kalabalığın arasına karışarak Selim ile Pelin’in arkasına kadar geldi.

“Hadi gidelim buradan!” dedi.

**Selim ile Pelin donup kalmışlardı.
Şaşkınlıkla Alper’e baktıktan sonra
sessizce onu takip ettiler.**

Kafeteryaya tekrar gelip aynı masanın başında durunca Alper;

“Pelin şimdi istediğin yere oturabilirsin.” dedi gülümseyerek.

Pelin sağa sola bakmadı bile. Sessizce arkasındaki sandalyeye oturdu. Alper de üzerindeki tozları silkeledikten sonra onlara katıldı.

Selim;

“Alper! Hâlâ **gözlerime inanamıyorum.** Nasıl böyle sakin olabiliyorsun! Az önce küçük bir bebeği ölümden kurtardığının farkında mısın?” diye sordu.

Alper;

“CANI VEREN DE ALAN DA ALLAH. O İSTEMEDİKÇE HIÇ KİMSEYE BİR ŞEY OLMAZ!” diye cevap verdi.

Selim;

“İyi ama kamyonun gelip o direğe çarpacağını nereden anladın ki daha kamyon gelmeden sanki uçarak gidip o bebeği kurtardın.” diye sordu.

ALPER;

“Kamyon yokuş aşağı geri geri gidince freninin patladığını anladım. Gittikçe hızlanıyordu